

פֶּרֶד יְהוָה לְהַלְלָה

גָּלִיל 389 [שָׁנָה ט']

ליפה עיר אין פריליאנד. (הפרוח חיים – פאנגעט קארלסלברג)

אַתָּה יוֹסֵף וְיְהוָה אֱלֹהִים מֶצְלָה וְיְהוָה בֵּית אֲדֹנֵינוּ הַמֶּצֶר (לט ב) לְכָאוֹרָה
דָּדָרְךָ מִעֵן פָּרָשְׁתֵּין דָעַם בְּבֵית אֲדֹנֵינוּ הַמֶּצֶר? נָאָר עַז שְׁטִיטִית אֵין
דָּעַרְכֶּבֶר אֵין עַר גְּעוּוֹן בְּבֵית אֲדֹנֵינוּ הַמֶּצֶר? נָאָר עַז שְׁטִיטִית אֵין
הַיְלִיגָּן סְפִּירָה קְדוּשָׁת לֹוי וַיְקֹחַ אֲדֹנֵי יוֹסֵף אָתוֹ וַיִּתְּנַהֵל אֶל-בֵּית הַסְּהָר
דָּגָנוֹ נִיהִי-שָׁם בְּבֵית הַסְּהָר: (שם כ) וְואָסָר פְּרֻגָּת אֶדְיוֹ וּוּרְטָרָד נִיהִי-שָׁם
בְּבֵית הַסְּהָר אֵין לְכָאוֹרָה אַיִבְּרָגָן? אָונָן עַר עַנְטָפָרֶת, וּוּעַן דָעַר
אַוְיִיבְּרָשְׁתָעָר שִׁיקְטָעָפָע אָזָק אוֹרֵף אַמְעָנְטָשׁ וְואָסָחָז' זַעַט נִישְׁטָאָס
אָוֹסָגָוט, זָאָל עַר נִישְׁטָאָסָטָן פָּעוֹלוֹת פָּוֹן גַּשְׁמִוֹת נָאָר עַר זָאָל האָבָן
שְׁטָאָרָק בְּתָחוֹן כְּהָ אָזָן אַוְדָאי זַעַט דָעַר אַוְיִיבְּרָשְׁתָעָר אַיִם חָלְפָן,
אָונָן דָּאָסָא אֵין גְּעוּוֹן דִּי מְדָה פָּוֹן נְהָוָם אִישׁ גָּסָז זָו לְטוּבָה אָונָן אֵין
שְׁטָעָנְדִיגָּג גַּעַהְלָפָן גְּעוֹוָאָרָן, אָונָן דָּאָסָא אֵין דָעַר רַמְזָא אֵין פָּסָוק הַרְמָזָה
גִּיהִי-שָׁם בְּבֵית נִסְהָר, וְואָסָר אַפְּלָוּ עַר וּוּאָלָט גַּעַקְעָנָט תָּאָן אַפְּוּולָה
גַּשְׁמִי אַרוֹסְגָּיִין הָאָט עַר גַּעַהְאָט בְּתָחוֹן אָז אַלְעָס אֵין לְטוּבָה אָונָן
גַּעַבְּלִיבָן עַכְ"ד. דָאָס זַעַלְבָע בְּחִינָה אֵין אַיִן אַוְנוֹזָר פָּסָוק נִיהִי הָ
אַתָּה יוֹסֵף נִיהִי אִישׁ מֶצְלָה, אָז יוֹסֵף הָאָט גַּעַזְעָן זִיְן הַצְּלָחָה אֵין שְׁטוּב
פָּוֹן דִּי מִצְרָי אֵין פָּוֹן אַוְיִיבְּרָשְׁתָעָן אָז יוֹסֵף הָאָט דָאָק אַלְעָס גַּעַלְעָרָט
פָּוֹן יַעֲקֹב – כָּל מַה שָׁלָמְד מַשְׁמָ וּבְעָרְמָסְרָ לֹו, רַשְׁיָּי – אָונָן יַעֲקֹב הָאָט
אַיִם אַוְיִסְגְּעָלָרָטָן דָעַם שָׁמָ פָּוֹן קְפִיצָת הַדָּרָךְ, מִמְילָא וּוּאָלָט יוֹסֵף אֵין
אָזָא מַצְבָּזָק גַּעַקְעָנָט גַּרְגִּינָג אַרוֹסְגָּיִין פָּוֹן תְּפִיסָה אָונָן גִּיְזָן צַו זִיְן
אָזָא תָּאָקָע אַרוֹסָאָפָר כָּלְיִשְׂרָאֵל אָזָן דָאָס זַעַלְבָע אָזָן גְּעוּוֹן
מִמְּדָכִי וְאַסְטָר וְואָסָטָה שְׁטִיטִית (אַסְטָר ב יָא) וּבְכָלְיָוָם וּזְוָם מִרְדָּכִי
מִתְהַלֵּךְ לְפָנֵי חָצֵר בִּית-הַנְּשִׁים לְדָעַת אַתְּ-שְׁלָוָם אַסְטָר וּמְהִיעָשָׁה בָּה,
וְזָוָאָס לְכָאוֹרָה מִרְדָּכִי וּוּאָלָט גַּעַקְעָנָט עַפְעָס תָּאָן אַרוֹסְגָּמָעָן אַסְטָר פָּוֹן
בֵּית הַמְּלָכוֹת, נָאָר זַיִן הָאָבָן פָּרָשָׁתָאָנָעָן אָז דָעַר אַוְיִיבְּרָשְׁתָעָר הָאָט
אַיִיר דָאָרָט גַּעַשְׁתָּעָלָט מוֹזָא זַיִן אַטְוּבָה פָּאָר כָּלְיִשְׂרָאֵל דָעַרְכֶּבֶר
הָאָט עַד נָאָט גְּעוֹוָאָלָט זַעַן אַתְּ-שְׁלָוָם אַסְטָר, אָונָן עַס אֵין טָאָקָע אַרוֹסָאָפָר
אַטְוּבָה פָּאָר כָּלְיִשְׂרָאֵל. (תָּפָרָת יַעֲקֹב לִפְשִׁיאָן)

טראכטן גוט אויף אידן
ויאמר אלהם רואבן אל-תשפכודם וגוי? למען האיל אתו מירט להшибו
אל-אַבָּיו: (בראשית לו ככ) לפלא אז די היליגע תורה שרייבט למען האיל
אתו מירט און אייז מפרסם א עושא מצוה, זאגט דער רבש"א (שו"ת ח' ג'
ט"י תפק"א) דעריבער זענען מיר מהויב נאך תאן די מדות פון די תורה
שהן דרכינעם, און מיר זען וואס די תורה אייז אויך מפרסם בי אהרן
ורוראך ושמה בלבו און בי בוועז עצט מדרש רביה (רות ד) אמר רב כי יצחק
בר מוריון בא הכתוב למדך שאם יהיה אדם עושא מצוה יעננה בלב
שלם עכ"ד הרשב"א. מען וואלט געקנט גיין א טראעל וויטער איז
דא בי רואבן איז להшибו אל-אַבָּיו דאס אייז געווען אין זיין מחשבה
און פונדעסטוועגן אייז די תורה מפרסם א גוטע מחשבה. און דעריבער
שטיטי איז פאר מחשבה צו תאן א מצוה אייז אויך דא שכר. מען דארך
שטענדיג טראכטן גוט אויף איד און דער אויבערשטער אייז דאס
זיין ער מחשבי, אראי' פון רואבן, אהרטה קכחן און בונץ. (שםח זבולון)

דרוש איזוף קפין עליון רוגזו של יוסף
וישב יعقوב בארץ מגורי אביו בארץ בגען: (לו א) ברעננט ריש"י דעד
מדרש (בראשית רמה פד א) ביקש יעקב לישב בשלוה, קפץ עליו רוגזו
של יוסף. צדיקים מבקשים לישב בשלוה אמר הקב"ה לא דין
לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא, אלא שמקבשים לישב בשלוה
בעולם הזה: צו פארשטיין דעת ענין פון קפץ עליו רוגזו של יוסף און
וואס איז די סמכות הפסוקים וישב יعقوב מיט אללה התולדות יعقوב יוסף?
נאר מען דארף מקדים זיין א גמ' (סנהדרין דף יט) וואס איז מפרש א
פסוק (ישעיהו כת, כב) **לֹבֶן בְּהִדְאָמֵר הַ אַלְכִּבְתִּית יַעֲקֹב אַשְׁר פָּרָה**
את-אברהם. פרעוגט די גמ' וואו זעת מען איז יעקב האט אויסגעלאיזט
אברהם? ענטפערט رب יהודה שפDAO מצער גידול בניים, ער האט
עיזי"ש. און דאס וואס שטיטיט "שפDAO מצער גידול בניים" לערטנט ריש"י
אויסגעלאיזט אברהם פון צער גידול בניים די י"ב שבטים איזוי ווי עס
אויסגעלאיזט אברהם האט באמת געדארפט האבן די ארכאה אַתְזְרָעָךְ כְּכֻבָּי
שטיטיט (בראשית כב יז) **כִּי־בָּרוּךְ אֱבָרְכָּךְ וְתָרְבָּחָ אַרְבָּה אַתְזְרָעָךְ**
השימים ובחול איזר על-שבת חיים און יעקב האט אוועזקגענו מען פון
אברהם די צער פון האדעווונן י"ב שבטים, קומט אויס איז יעקב האט
געונמען אויף זיך עלעף קינדרער וואס האבן געדארפט זיין פון אברהם
אבער די עיקר קינדר וואס יעקב האט געדארפט האבן איז געוווען
"יוסף", דעריבער ביקש לישב בשלוה וויל ער האט שוין געהאט צער
גידול בניים, און האט געוואלאט איז יעצל זאל זיין אללה התולדות יعقوב
יוסף, דעת קינדר וואס האט אים געקומט. אבער תוס' פרעוגט, איז דעת
דאס א צער פאר יעקב עס איז דאך געוווען א שמחה! און ער ברעוגט א
ראיה איז האדעווונן קינדרער איז ברכה (ברכות טג.) און נאך פרעוגט
תוס' איז די תורה זאגט בפירוש איז אברהם האט געהאט נאך קינדרער
פון קטורה! און תוס' ענטפערט שפDAO מצער גידול בניים, מינט ער
האט צוגענעמען די צער וואס וואלאט ארפאגיין קיין מצרים, פמיאלא איז גוט
יוסף און די ברידער, און דאס ארפאגיין קיין מצרים, פמיאלא איז גוט
וואס מינט קפץ עלייו רוגזו של יוסף די צער פון יוסף מיט די ברידער
אונ זיין ארפאגיין קיין מצרים. קומט אויס איז מען דארף ביידע פשתים
ס"י פון ריש"י און סי פון תוס' שפDAO מצער גידול בניים, כדי צו
פארשטיין די סמכות אללה התולדות יعقوב יוסף, איז פארענטפערט דורך
די פשת פון ריש"י איז ער האט געוואלאט הנאה האבן פון דעת יוסף וואס
ער האט געדארפט נאך ער האבן, און קפץ עלייו רוגזו של יוסף ווי דעת
פשת פון תוס', די צער פון יוסף מיט די ברידער און גיין קיין מצרים.
(תקנתא דמשה – הר' שמיריהו, הסכתת השאגת אריה וחכמי בראש)

וזואם מינוינט שיזהא נראאה יפה?
וזהוא נער: (לו ב) זאגט רש"י ד"ה והוא נער: שהיה עושה מעשה נערות,
מתקין בשערו – געמאכט די האר שיין – ממשמש בעיניו, און שיינע
אויגן, כדי שייהיה נראה יפה, – ער זאל אויס זען שיין, פרעגן אלען ווי
פאסט דאס פאר יוסף הצדיק דאס צו טאנ! נאר ער טשייט אין ספר ה'ק'
חוות הלבבות (שער הפרישות פ"ד) הפריש צהלווע בפנוי ואבלו בלבו.
או עדער חסיד וויזט או ער אין פריליאך פון דורייסן אבער איניעויניג
אייז ער טרויעריג. מלילא יוסף האט דאך מיט געמאכט פון זיין ברידער
פון זיין ער קנאה און רדייפות האט ער געמאכט די האר און אויגן שיין
או ער זאל אויסזעגן פריליאך אינדעראיסן און זיין צער נישט געוואאלט

תרכ"ט האט ר' יוסף איבערגענומען די רבנות אין מאטערסידארף און געפֿרט ביד רמה. ר' יוסף האט אויסגעקליבן א בחור א עילוי פֿאָר זיין מאכטער היה תנלה הנאן ר' ישראל טויסיג זצוק"ל וואס האט איבערגענומען זיין רבנות אין מאטערסידארף און דאס געפֿרט בי די מלחהה ווען ער איז אַריבער קײַן אַיז און געפֿרט אַישיכָה אָונָן רבנות, נפְּטָר ו' תשרי תשכ"ח ומנו"ב בהר המנוחות ליד אַדמְׁנוֹר מִבְּעָלוֹא זיע"א. זיין זון אַיז מָוֵחַ הרה"צ ר' יוסף טויסיג זצוק"ל.

עם איזו ארפא געקומען אויף די וועלט א נשמה וואס האט אבלוכטן די
וועלט מיט זיין תורה,
הרי יוסף איז געבעין
אין סערדעהעל טרייז
צוז הרבני ר' בצלאל,
ער איז נפטר געוואן
אין סערדעהעל פ"ז שנה
ש"ק יג' תשרי תרמ"ח-
און צו זיין מאמע
מרת אסתר, וואס
דורך איר מסירת
נפש פאר תורה האט
געברעננט פאר איר
נחת. ער שטאמט פון
הגן ר' זורה איידליך
בעל אור לישרים אין
פראג. זינע עלטטען
זענען געווען זיינער
ארעם אונ א מלמד

א פחד באקומו
המעון דערצ'ילט או ענדע פון ד
געווען אויפן וועג צו מאטטערסדה
השנה. דאס האט גערבענטט אַ
עהיחסן אלע אידן ארינגיין אין
באים טיר פון של אונגעטאָן זיין
ערזען דעם רב און גערענטט אַ
שטאָקע הַבְּנָה פָּרָן אַון ד
ער ווועט מערד נישט פיינט האבן
עליך וראֹן מִקְּמוֹן (רברים כה ੮)

קפיצת הדרך

פאר יוסף וגואלט געוווען איין קראגען - א מיטבען. אבער או עם איין נישטא קיין געלט געומט מען נישטן. אבער די מאמעה האט געדונגען א מלמד און צונגעאנט ערן וואך אים צו צאלן. ר' בצעיל האט נישט פארשטיינען ווי זיין וויבּ קען דאס צויאן! אבער יונעם פריטיג האט אנטקאלאטט אויפֿן טיר א פרוי און זאנט ווי האט פערערן צו פאָרקייפֿן און די מאמעה האט דאס גענומען און גלייד פאָרקייפֿט און פאָרדינט אַ קראגען, גענוג פאָרֶן מלמד. דאס איי אַנְגַּעַנְגַּען וואך נאך וואך. און די כה פֿון אַמְוֹנָה אַוְן בְּתִחוֹן האט אַנְגַּעַהְאַלְטֵן בַּיּוּן יוסּפּ אַזִּי גַּעֲנָגַעַן לְעָרְנָעַן אַיִן יִשְׁבָּה פֿון מַהְרִי אַסְאָד וְצָל אַיִן רָאָה וּה פְּלָא אַיִן די פְּרָוי שְׂוִין נִישְׁתְּ גַּעֲקָמָעַן, זַי אַיִן גַּעֲוֹעַן אַמְּלָאָק פֿון הַיּוֹם. די גַּמְּיָה זָאנְט הַזָּהָרָוּ מְבֻנִּי עֲנֵיִם שְׁמָהָם תֵּצֵא תּוֹרָה, אַוְן ר' יְוֹסּוּף אַזִּי אַרְוִיָּה בְּמַעְלוֹת הַתּוֹרָה אַוְן אַזִּי גַּעֲוֹעַן אַבְּקִי בְּשָׁסִים וּפּוֹסְקִים אַוְן אַלְעָם אַזִּי גַּעֲוֹעַן בְּהַצְּנָעַ לְכָתָב, אַיִין מָאָל וּוֹעֵן וַיִּן וּן הַרְהָגַג ר' מִיכָּאֵל אַבְּדָא אַזִּי גַּעֲוֹוָרָן אַחֲנָה בְּבִי הַרְהָגַג ר' שְׁמוֹאֵל לְיִי פֿון סְעַרְדָּהָעָל אַוְן האט גַּעֲרַעַט מִיְּמַן חַתָּן אַזִּי לְעָרְנָעַן האט זַי ר' יְוֹסּוּף אַרְיָה גַּעֲמִישָׁט אַוְן גַּעֲוָאָרְפָּן מִיטַּה זַיִן בְּקִיאוֹת. וּוֹעֵן זַיִן וּן הַרְהָגַג ר' אַהֲרֹן אַבְּדָא בְּאַנְהָאָד האט גַּעֲרַעַט וַיִּן טָמֵעַ פְּאַרְוּאָם האט עַר אַרְוִוִּים גַּעֲוֹוִין זַיִן בְּקִיאוֹת האט עַר גַּעֲנַטְפְּרָעַט עַר האט דאס גַּעַטְאַן לְכָבְדָה דַעַם חַתָּן אֹזְמָעָן זַוְּלָה וּוֹסִין אֹזְרָא אַיִן נִישְׁתְּ אֹזְזָן פֿון אַזְמָעָה. ר' יְוֹסּוּף אַזִּי גַּעֲוֹעַן אַיִדְעָם בְּיַהְרָגַג ר' אַהֲרֹן זַיְגָעָר אַבְּדָא מַאֲטַטְעַסְדָּאָרָךְ בְּעַל הַפְּאָרָת אַהֲרֹן, אַוְן וַיִּזְיַן שְׁוֹעֵר ר' אַהֲרֹן אַזִּי נִסְתָּמֵךְ גַּעֲוָאָרָן "בַּחֲשִׁין

דואצ' לאוד נ'ג' צוֹלָם הַפְּרוּטִים מרכז דינמי לפרשנויות שאלות נורמאות ולקפרדים עתיקים ועתידיים. גן צוֹלָם הַפְּרוּטִים

באבא סאלין. איגטראטונגאנטן דיענה אויפּ זמירות קדש – מה יפה ווועט זיין נאך חנוכה אַפְּרִילְעָכִין חנוכה